

vrcholem skladatelovy tvorby, což posluchači v Dvořákově síni Rudolfiny ocenili spontánním potleskem ve stoje. Vzdali tak hold skladatelů, než by tušili, že šlo o jedno z posledních symbolických rozloučení s ním.

Rád bych se s Vámi podělil o své další vzpomínky na tuto zcela mimořádnou osobnost. S Otmarem jsem se seznámil v Hlavní redakci hudebního vysílání, kde jsem pracoval jako hudební dramaturg. Měl jsem možnost realizovat nahrávky jeho skladeb „Pláč saxofonu“ s americkým saxofonistou Sigurdem Rasherem, dále „Azurovou etudu“, „Azurovou tarantelu“, symfonickou báseň „Noc a naděje“ podle Arnošta Lustiga, s dirigentem Jiřím Stárkem a Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. Nelze nezmínit hudební komedii „Kolébka pro hříšné panny“ podle předlohy Aloise Jiráska. Libreto upravil a zpracoval Jiří Bednář, rozhlasového ztvárnění se ujal režisér Jiří Roll. Zvláště tato poslední kompozice upevnila naše přátelství, neboť příprava trvala několik týdnů. Často jsme se pracovně setkávali a diskutovali, někdy až do pozdních nočních hodin. Hudební části jsme realizovali v hudebním studiu v Praze. Mluvené slovo a závěrečné úpravy byly provedeny ve studiu Českého rozhlasu v Českých Budějovicích.

Otmar vše absolvoval s úsměvem, vždy bez jakýchkoliv problémů. Svou charakteristickou postavou, která vyzařovala kouzlo velké osobnosti, šířil všemi směry pohodu a klid. Nikdy jsem neviděl, že by se pro něco rozlobil nebo se vyjadřoval nepřátelsky vůči jiným lidem. Odevzdával se jakémusi osudovému plutí na vlnách života. Vše odbýval slovy „to máš jedno, nějak to dopadne!“ A skutečně dopadlo! Za nahrávku jsme obdrželi čestné uznání na soutěži Radio Prix Bohemia v Poděbradech.

Byl velmi dobrý společník, lehce navazoval kontakt s neznámými lidmi, které asi svým zvláštním fluidem přitahoval. S oblibou navštěvoval podniky nižší cenové skupiny, kde se dobře bavil a naslouchal přítomným hostům. Názory, které považoval za důležité, si pohotově zapisoval svým charakteristickým drobným písmem do diáře, který neustále nosil s sebou.

Rádi jej měli i hudebníci, samozřejmě bez ohledu na to, zda realizovali jeho skladby.

Mgr. Eva Ješutová

Jaroslav Pacovský

* 4. 10. 1932 Český Brod

Jaroslav Pacovský patří k osobnostem, o kterých lze bez nadsázky říci, že celý jejich produktivní život je spojen s rozhlasem. Narodil se 4. října 1932 v Českém Brodě, dětství prožil v Humpolci, kde jeho otec byl ředitelem dvouleté zemědělské školy. V r. 1947 se přestěhoval s rodiči do Kralup nad Vltavou, kde se rok učil v soukromé továrně na léčiva PhMr. J. Kolářové. V letech 1948-52 vystudoval vyšší průmyslovou školu chemickou v Praze v Betlémské ulici. Po maturitě nastoupil do chemického podniku (tenkrát Stalinovy závody) v Záluží u Mostu. Protože jej přitahovaly humanitní obory, po roce pokračoval ve studiu na Filozofické fakultě UK Praha, obor filozofie a historie, později se specializoval na estetiku.

Měl velmi rád děti. Napsal řadu skladeb pro dětské sbory, které byly velmi často inspirovány moravským folklórem. Například zhudebnil cyklus dětských sborů „Lašské halekačky“, který zazněl několikrát v podání dětského sboru pod vedením Jiřího Chvály. Skladba byla mimo jiné několikrát uvedena i v USA. Americké dětské sbory žádaly skladatele o zaslání notového materiálu. Z toho měl velkou radost a ihned mi to nadšeně sděloval.

Společně s Vlastimilem Harapesem vytvořili pro děti balet „Broučci“, který byl uveden s velkým úspěchem v Tylově divadle. Děti svým spontánním projevem a reakcemi na jednotlivé postavy a děj doslova strhly skladatele k obdobnému spoluprožitku.

V roce 1991 se stal Otmara Máchy kratší dobu hlavním dramaturgem Hlavní redakce hudebního vysílání a současně mým šéfem. Právě z této doby mám vzpomínku: v Brně se konaly tzv. „sekce“, redakční porady, kde se koordinovaly dramaturgické plány hudební výroby. Redakční poradu naplánoval pan šéf, „náhodou“ právě v době času vinobraní a burčáku. Po ukončení setkání, cestou na brněnské nádraží, několik těchto kvásků příležitostně ochutnal. V autobusu ihned usnul. Na 48. km směrem na Prahu se náhle - asi instinktivně - probudil, vztyčil ukazováček a hlasitě oznámil k veselí všech přítomných „zde mám chatu“ a ihned pokračoval ve spaní.

Několikrát jsem se Otmara dotazoval jakým způsobem vlastně komponuje. Rád mi vše vysvětloval. Nejdříve hledal námět, který ho musel opravdu zaujmout a inspirovat. Jakmile nápad uzrál, bez přehrávání na klavír zapisoval vše přímo do partitury. Komponoval převážně v letních měsících na venkovské samotě zvané „Šaldovna“ na Vlašimsku, kde vyhledával klid a další inspiraci.

Otmara Máchy, na rozdíl od některých soudobých skladatelů, dosáhl ocenění vlastní tvůrčí práce již během svého života. Jeho skladby často zněly v podání předních sólistů a orchestrů doma i v zahraničí. V roce 1989 byl jmenován národním umělcem. I když později jmenování vrátil, u svých posluchačů národním umělcem zůstal.

† 3. 8. 1994 Švédsko

Po absolvování vysokoškolského studia v r. 1958 nastoupil do Divadelního ústavu v Praze, odkud po půlroce odešel a stal se redaktorem Mladé fronty. Do Československého rozhlasu v Praze, konkrétně do Hlavní redakce vysílání pro děti a mládež, nastoupil poprvé v r. 1961. Nejvýrazněji je jeho jméno v tomto období spojeno s pořadem Večer po neděli, podílel se i na vysílání Mikrofóra. V r. 1965 Čs. rozhlas opustil a téměř deset let působil ve vydavatelství Mladá fronta, do r. 1969 jako vedoucí kulturní rubriky Mladého světa a dalších pět let jako redaktor tohoto oblíbeného časopisu pro mládež. V r. 1975 se nedobrovolně stal redaktorem časopisu Sluníčko (do r. 1990) a od roku 1985 členem souboru Salon Cimrman Jiřího Šebánka. V témže

roce byl ze zakladatelů Klubu autorů literatury faktu. Po celou dobu ovšem zůstal jako externí spolupracovník věrný rozhlasu. V 70. a 80. letech spolupracoval na posluchačsky velmi úspěšných pořadech 3 x 60 a to stereo a Dveře dokořán, vysílaných na stanici Vltava. V rámci Dveří dokořán se vysílal pravidelný cyklus Hosté Jaroslava Pacovského.

V roce 1990 se J. Pacovský do Čs. rozhlasu vrátil, jak sám řekl „s úmyslem dělat dětské pořady“. Dva roky pracoval v redakci pro mládež, kde připravoval pořady pro Domino (např. desetidílný seriál o zlatu a zlatých horečkách), pro Rádio na polštář (např. seriál o létání) a řadu pořadů pro Pusu na dobrou noc. V roce 1992 přešel do nově vytvořené redakce experimentálních pořadů Audiostudio, kde mohl dokonale uplatnit všechny své schopnosti. J. Pacovský byl osobností velmi všestrannou, což dokládá i databáze rozhlasových pořadů, kde ve výčtu činností je uveden jako autor pořadu, autor scénáře, autor rozhlasové úpravy, autor dramaturgie, autor komentáře, redaktor, účastník besedy, moderátor, interpret slova.

Nesmírně rozsáhlý byl jeho záběr žánrový, stejně jako témata, kterým se věnoval. U žánrů od nejrůznějších typů pořadů pro děti a mládež, besed, dokumentů, seriálů, přes pohádky až po rozhlasové hry; tematicky od historie přes nejrůznější obory vědy, kultury, techniky, politiku až po hudbu. Stejně tak lze říci, že jeho tvorba byla věnována všem věkovým kategoriím posluchačů - od mateřské školy až po seniory. V celé historii rozhlasu by bylo velmi obtížné najít podobně univerzální osobnost. Navíc nikdy nesklouzával k povrchnosti, byl nesmírně pečlivý a dokázal trpělivě shromažďovat veškeré materiály k zpracovávanému tématu, a to až do neuvěřitelných detailů. Jeho oblíbeným tématem byla historie, od nejstarší po zcela nedávnou (*A bída druhé republiky, Bitva u Slavkova, Na dvoře krále králů, O hvězď Betlémské, Mezinárodní tribunál před mikrofonem.*) Pro stanici Vltava připravil v r. 1992 jedenáctidílný cyklus *Historikové*, na kterém spolupracovala i řada významných historiků jako Robert Kvaček či Dušan Třeštík. Stranou jeho zájmu o historii nezůstala ani ta roz-

hlasová. Je autorem populárně historické publikace k 70. výročí pravidelného vysílání rozhlasu v Československu *Na vlnách rozhlasu* (1993). K tomuto výročí zároveň připravil dvanáctidílný seriál o počátcích vysílání Rozhlasové návraty.

Kromě publikace o historii rozhlasu je autorem několika dalších z oblasti literatury faktu, např. *Vzduchoplavci, aviatci a piloti, Mořští vlci na Blaníku, Než se zvedne opona, Lidé, vlaky, koleje, Historie budovy Národního divadla, Historie psaná zlatem* (s dr. Klomínským). Pro děti společně s Jiřím Šebánkem vytvořil několik televizních a filmových animovaných seriálů, např. *Bob a Bobek - králci z klobouku, Tři prasátka, Lux a Felix, Pozrite sa Babetka, Terezka v nesnázi, Pratonďa aj.* Společně napsali i pohádku *Ač je to k nevíře, strašidla jsou z talíře*, která získala 1. cenu na mezinárodním festivalu rozhlasových her pro děti v Bukurešti v r. 1982.

V r. 1994 si Jaroslav Pacovský zkrátil úvazek v Audiostudiu a stal se na ministerstvu vnitra ředitelem odboru PR a prevence, pod který spadalo i vydavatelství a nakladatelství Centurion. Krátce nato v září 1994 během turistického zájezdu do Švédska nečekaně zemřel. Odešel nejen výborný a pohotový novinář s nesmírně širokým záběrem a stálým bohatstvím námětů, ale také nadaný spisovatel, vynikající společník a především skvělý člověk. Snad nejvýstižnější charakteristiku napsal jeho rozhlasový kolega, dlouholetý vedoucí redaktor Meteoru PhDr. Josef Kleibl: *„Reportérský cit mu dovoloval nacházet množství důležitých skutečností a zajímavých podrobností, ty se mu jakoby samy od sebe skládaly v pestrobarevné a živě se proměňující obrazy. S Jaroslavem se čtenář nenudil - upoutával, překvapoval, udržoval zájem. Nenudil se s ním ani jeho posluchač - jak své okouzlení tématem a jeho finesami, tak zdánlivě běžnou událost dokazoval přeměňovat v příběh. I v té široké autorské škále Jaroslav dokázal - stejně jako zcela medonosná - bezpečně poznat květy s nejsladším nektarem, neplést si oranici s loukou a umět spolehlivě najít cestu domů.“*

PhDr. Václava Ledvinková

Eva Košlerová

* 29. 10. 1932

Eva Košlerová se narodila ve znamení Štíra. O lidech zrozených v tomto znamení se říká, že mají silnou vůli, jsou odvážní, vytrvalí a trpěliví.

Záměrně začínám na pomezí reality a tak trochu fikce (stoupenci astrologie nechť prominou), neboť toto spojení je příznačné. Eva Košlerová totiž věnovala svůj život pohádkám, konkrétně těm rozhlasovým.

Do Československého rozhlasu vstoupila v roce 1956 a dveře za sebou zavřela přesně o 40 let později, v roce 1996. Čtyři desetky let spojila svůj život s žánrem, který bývá často oceňován nálepkou „jen pro děti“. Ale je to omyl, protože pohádky nás vlastně provázejí celým životem, ať už jsme v roli dítěte, rodiče, prarodiče, ať už je sami vymýšlíme, vyprávíme anebo si jejich prostřednictvím necháme pohladit duši a posílit neutuchající tou-

hu po vítězství dobra nad zlem. Kdo nikdy nenapsal pohádku, ani netuší, jak obtížný útvar to je.

Eva Košlerová měla štěstí. Zejména v 60. letech prožívalo rozhlasové vysílání své nejšťastnější období. Rozhlasové přijímače byly takřka v každé domácnosti, televize stála dosud na vratkých nohách a televizní dramatika se teprve hledala. Eva se coby dramaturg rozhlasových pohádek mohla rozmáchnout. A budiž jí ke cti i k radosti posluchačů, že se toho zmocnila skvěle. Zeptáte-li se kohokoli z generace nad 50 let, zda poslouchal rozhlas, odpoví kladně. Zeptáte-li se na konkrétní pořady, určitě nedělní rozhlasovou pohádku neopomenete. Vedle sportovních přenosů a zpravodajských relací, především těch v závěru 60. let, byl tento žánr spolu s dalšími rozhlasovými hrami nejoblíbenější. Dodnes

jsou proto rozhlasové pohádky označovány jako rodinné stříbro, které je téměř posvátné.

Ale přišla i jiná doba - 70. a 80. léta. Tady už nešlo jen o štěstí a schopnost dramaturga hledat vhodné látky, vybírat náměty, pracovat s autory, vést je a být jim jakýmsi partnerem v autorské tvorbě. Tahle doba byla i o osobní statečnosti. Sněhulák není jenom pajdulák složený ze tří sněhových koulí s hrncem na hlavě a mrkví místo nosu. Ano, tady znovu zcela záměrně užívám pohádkovou nadsázku a metaforu. Sněhulák byl kamarádem, přítelem, který se dal všanc. Pod jeho jménem pak mohli psát a tvořit ti, kterým to bylo režimem zakázáno. Bylo jich víc, ale každopádně tím, který měl pro rozhlasovou pohádku největší přínos, byl František Pavlíček. A právě takovéhle autory Eva podporovala a přitom mlčela.

Za její čtyřicetileté dramaturgické působení vznikly stovky rozhlasových pohádek a většina z nich dodnes patří ke Zlatému fondu. Eva Košlerová spolupracovala

s nejlepšími rozhlasovými režiséry - Janem Bergerem, Miloslavem Dismanem, Josefem Henke, Jiřím Horčičkou, Josefem Melčem, s bardem rozhlasové pohádky Karlem Weinlichem a s mnoha a mnoha dalšími.

Zároveň se věnovala vlastní tvorbě. Napsala téměř dvě desítky televizních pohádek, je autorkou tolik oblíbených Příběhů včelích medvídků, řady drobných pohádek i her pro děti. A v této činnosti stále pokračuje.

Když jsem v lednu 1997 po ní přebírala dramaturgii nedělních pohádek, měla jsem trochu obavy a zároveň jsem cítila pokoru. Kladla jsem si mnoho otázek týkajících se budoucnosti rozhlasových pohádek. Rozhlasová dramatika už zdaleka neprožívala takovou slávu jako dřív. Nakonec jsem ale i já měla štěstí. Štěstí, že kdykoli jsem to potřebovala, Eva mi pomohla radou a zkušeností. A také štěstí, že tady byl skvělý základ, na kterém se dá stavět, takže tradice rozhlasové pohádky pokračuje, a dokud bude mít své posluchače, doufám, pokračovat bude.

Miloň Čepelka

Slavomil Vondrášek

* 30. 10. 1927 Veselí nad Lužnicí

† 16. 6. 1992 Praha

novinář, plukovník Československé armády

Vystudoval Učitelství v Soběslavi 1943-47, Pedagogická fakulta UK 1948-50, Vojenské politické učiliště Josefa Hakena; v rozhlase působil 1952 - 1969 zprvu jako redaktor, později náčelník armádní redakce při vysílání pro děti a mládež, v druhé polovině 60. let byl vedoucím redakce Mikrofóra. Pod jeho vedením se armádní redakce (navíc obsazená v té době výbornou sestavou autorů, jakými byli například M. Čepelka, Z. Svěrák, J. Šebánek, J. Valchař a další) zcela vymanila z pouhé instruktivní úlohy, přikládá jí ministerstvem národní obrany a pustila se do programových výbojů jak ve svém hlavním seriálu, určeném vojákům v základní službě, Polní pošta, tak i v pořadech, které zdánlivě neměla s armádou nic společného, ale zato vytvářely mezi vojáky a redakcí výborné vztahy. Otevřel se přístup i kritické publicistice, a stejné oživení nastalo pod vedením S. Vondráška i v pořadech Mikrofóra, v té době nejprogressivnějším rozhlasovém pořadu. Při srpnovém vysílání v roce 1968 byl vedoucím jednoho vysílacího pracoviště. 31. srpna 1969 byl z rozhlasu z politických důvodů propuštěn.

1969-71 dosluhoval jako administrativní síla ve vojenské kanceláři, pak byl propuštěn. Před odchodem do důchodu (1987) pracoval v Pražské stavební obnově. V posledních letech spolupracoval na organizačním zajištění koncertního vystoupení Spirituál kvintetu. Do r. 1969 měl hodnost podplukovníka, po rehabilitaci v roce 1996 obdržel hodnost plukovníka.

Autorsky se podílel na (bez uvedení) na knize J. Venclovského La Manche, můj osud, na přípravě pořadů (1990 a 1991) k výročí srpnového vysílání 1968, na vydání pamětní LP desky k tomuto výročí.

Z publikace Kdo je kdo v sedmdesátileté historii českého rozhlasu

(redakce)

Přišel jsem k němu do armádní redakce jako rozhlasový kandrás, navíc určitě ne s láskou k vojsku. Proto mi ve vztahu k němu pomohlo, že chodil většinou v civilu a uniformu na sebe bral jen při reportážních cestách do kasáren. Teprve po letech mi dochází, že vždycky byl nejdřív rozhlasák a citlivý člověk, a teprve potom trochu snad i voják. To třetí byla jen povinnost, osud, který ho do armády povolal takzvaně na paragraf, vždyť začínal jako učitel v zapadlém koutě kdesi na Šumavě, a jestli mě paměť neklame, právě armáda to byla, která jeho první štaci dokonce rozstřílela, neboť po roce 1948 patřila do cvičného vojenského prostoru.

V osobních věcech nebyl právě sdílný, ale z náznaků sem tam vyplynulo, že dětství a mládí neměl lehké. Když jsme spolu služebním autem občas projížděli Veselím nad Lužnicí, dával zastavit kousek nad náměstím, a v duchu vidím, jak - téměř s jakýmsi studem - běžel do kopečka ke kostelu na hřbitov, kde snad měl oba rodiče. Jednou jsem užuž vystupoval také, že půjdu s ním, ale zarazil mě. Chtěl být sám, a teprve dnes to chápu.

Žil ve šťastném, spořádaném manželství, bohužel bezdětném (jeho milá žena Stáňa pracovala v rozhlasové fonotéce), a snad proto se stal rozhlas a práce v redakci jakoby jeho dítětem. Stále něco vymýšlel, sotva jsme měli s nějakým pořadem posluchačský úspěch, už nás svými nápady provokoval ke změnám, které to měly ještě vylepšit. A v roli šéfa byl víc než starostlivý. Chyby vytýkal, ale nahoře, ať už ve vedení rozhlasu nebo na nejvyšších armádních místech, za námi stál jako hrdý otec. Na lidi měl dobrý čich, o tom svědčí už to, že když jsem mu po roce vlastní práce navrhl jako dalšího redaktora přítele z vysokoškolských studií Zdeňka Svěráka, udělal všecko, aby ho z pedagogické práce pro rozhlas uvolnil, stejně jako předtím mě, a vím, že to při jednání na tehdejších okresech nebylo nic snadného.

A ovšem vrcholem jeho tolerance a úcty k nosným rozhlasovým nápadům bylo, když nejenže nezabránil, ale dokonce podpořil vznik fiktivních přímých přenosů z tzv. nealkoholické vinárny U Pavouka, které se staly rozhlasovou legendou, ačkoli při uplatnění přísných měřítek (a nejen tehdejších ideologických) do programového profilu armádní redakce jistě nepatřily. Proto mu patří zásluha a poděkování, že nic nenamítal ani tehdy, když jeho služebně nejstarší redaktor Jiří Šebánek přišel s nápadem, že právě zde, na půdě rozhlasové armádní redakce, založíme Divadlo Járy Cimrmana. Bez Slávky tolerance a pochopení bychom dnes čtyřicetileté trvání této scény neoslavovali. V pozdějších 60. letech stal se pak náš oblíbený šéf i vedoucím redaktorem Mikrofóra a vím, že také jeho bývalí redaktoři na něj dodnes vzpomínají s uznáním.

Vzájemný oboustranný respekt a spolupráce vyvrcholily při hektickém, ale nádherném týdnu po 21. srpnu 1968, kdy jsme se pod jeho vedením snažili ve vysílání udržet naději na volnější život přímo ve stínu so-

větských okupantských zbraní. Že to bylo marné, to ať si k vině přičtou jiní. Přátelskou a svobodomyslnou atmosféru jsme si v redakci pod jeho vedením udrželi ještě rok, a teprve pak se stalo, že se náš milovaný šéf poprvé osudově mýlil. Nechtěl, abychom odešli, dělal si iluze, že společně jsme schopni přežít hrozící nové ideologické utažení šroubů, ale krátce po našem odchodu (a odešli jsme ze služeb rozhlasu na vlastní žádost všichni tři jeho redaktoři jako jeden muž) musel zažít potupné odvolání, dokonce se zpětnou platností, a to jak z rozhlasu, tak z armády. Ztratil smysl života. Napříště žil víceméně ze vzpomínek a to už bylo jen a jen smutné.

Shledáváme-li dnes ty, kteří se zasloužili o skvělou tvář Československého rozhlasu v 60. letech 20. století, Slavomil Vondrášek k nim nepochybně patří. O to víc, že v něm působil spíše nenápadně, bez touhy po fanfárách pro vlastní osobu. Vzpomínám na něj často a rád, jsem mu vděčný za nejlepší (protože skoro bezstarostná) léta svého života.

Milan Rykl

Josef Podaný

* 2. 11. 1932

† 18. 7. 1987

publicista, prozaik, rozhlasový redaktor

Když začátkem 60. let nastoupil do Československého rozhlasu, pomenší, s řídnoucí „přehazovačkou“ na lbi a v lennonských brejličkách, neduživě vyhlížející žižkovský „Pepik“, byl to jen příchod jednoho z těch, již se v rozpuku rozhlasové renesance jako oksyličaná krev vevalili do zaběhnutých týmů mediálního kolosu. Předchozí průprava Josefa Podaného - absolventa gymnázia a pár semestrů filozofie na UK, poté dočasněho soustružníka a plánovače v ČKD, amatérského herce a pomocného režiséra Pražské estrády, učitele v Mostě, vychovatele hornických učňů v Meziboří - nebyl zrovna tím, čím ve vnitropolitické rubrice Hlavní redakce politického vysílání (byť jako redaktor „přes kulturu“) mohl nějak zvlášť oslnit či uspět.

Ale asi shůry mu byl dán talent a nezměrná pracovitost, soutěživý duch, co způsobilo, že už jen za pár let se z něho stal oceňovaný diskutér a publicista. Jeho doménou (i v prostředí výrazně zvukové podoby slova) byly psané texty. Těmi také úspěšně prorážel na mimorozhlasových kolbištích, např. při tzv. „text-appealech“ na pódiih pražské Reduty, v mikrodivadlech či sporadických literárních kavárnách. Ale brzy srostl s mikrofonom - jako moderátor, reportér, oponent a diskutér, což uplatnil zejména v éře rozpuku Pražského jara, kdy - už jako redaktor Mikrofóra a Studia mladých - mohl při živém vysílání uplatnit svůj přirozený naturel, smysl pro nadsázku, vtíp a svobodomyslnost.

V historických besedách kolem „kulatého stolu“ (1967-68) byl rovnocenným partnerem osobností, jakým byli např. historik Karel Bartošek, univ. prof. František Šamalík, rozhlasoví premianti Jiří Dienstbier, Karel Jezdinský, Jindra Klímová-Sobíšková, Ondřej Neff ad. Uměl se soustředit, precizně formulovat myšlenky, zřetelně argumentovat. Pro mladší spoluautorky Mikrofóra a Studia mladých představoval uznávanou tvůrčí autoritu

u - nepodbízel se, nevyvyšoval, pozoruhodnou autorско-moderátorskou dvojici vytvořil s Evou Kopeckou. Bylo snad nehlubší sejetí programových pracovníků v názorech na politiku, společnost, na prezentaci názorů v té době aktuálních.

Střety s realitou kvasných 60. let občas těžce nesl. Nedokázal ostentativně vzdorovat, trpěl. To se podepisovalo na jeho zdravotním stavu, občas propadal melancholii, ale odmítal hospitalizaci. Na spílány a zklamání si „ordinoval“ svéráznou (snad i pochopitelnou) terapii: utíkal se do pohostinských zařízení, konzumoval nepatříčné množství alkoholu, kávy a nikotinu. Ale - nikdy se neopil. Naopak, shledal-li se s duší spřízněnou, vedl věcné, mnohahodinové zasvěcené debaty o všem aktuálním. Precizně byl schopen formulovat myšlenky, nápady a vesměs docházel k přijatelným a sympatickým závěrům.

Profesor dr. Ivan Vyskočil, spisovatel Pavel Bošek, hudební mág Jaroslav Jakoubek, spisovatel Karel Mišar, textař Jan Schneider a také dámy z hudebního undergroundu bývali jeho vděčnými společníky a diskutanty. Budiž poznamenáno, že jeho „druhým pracovištěm“ byly právě ony neefektivní putyky, co jich jen na Starém i Novém Městě pražském bylo. Rozhlasoví kolegové si také považovali absolvovat s ním nekonečné debaty, třeba i v tuskulech nevábnych a jimi jinak obvykle nevyhledávaných ...

V pořadech Studia mladých - zvlášť v oněch „naživo“ vysíláních - nejčastěji využíval mimořádnou schopnost okamžité improvizace. Vymykal se z tradovaného názoru předběžné, hutné přípravy a koncepce a sázel na momentální jiskry nápadů a námětů. Získával je všelijak: nosil je v hlavě, spoléhal na hosty a také na mladé posluchače. Bylo to troufalé, vymyslet si triviální otázku

„no, a co?“ a předhodit ji v plen. Ale ono mu to vycházelo. Návrhy z telefonátů mladé generace byly vtípné, nosné a rozvíjenischopné. A pak už šlo jen o to, učinit z nich základ hodnotného (a třeba i hodinového) živého pořadu. Dostalo se jak na témata „odlehčená“ (Jak se chodí za holkama, Den v dívčím internátě, Jak se klube klub, U oděských námořníků ad.), tak na závažnější (skauting, Kdo byl Jan Masaryk, Čím je pro nás demokracie ap.).

Je škoda, že o Josefu Podaném je toho v rozhlasových archivních fondech překvapivě málo, protože on byl plodný autor a patřil k nadějným prozaikům. „Mluvení pana Alfara“ uvedl na povídkovém večeru v Redutě, jiné úvahy a literární práce uveřejňoval Plamen (První kapsář Josefa Podaného, Pokus o sňatek, Takové milé odpoledne - vše 1968-69) a také povídka O rychlý přechod do protisměru (vyznamenána cenou Plamene), kterou navíc zhudebnil Luboš Fišer jako melodram. Časopis Host do domu otiskl Podaného Když chlapci zlobí a v populární revui My 68 vyšla povídka Luccia ...

Svým způsobem byl „Pepík“ introvert. Málokomu nechával nahlédnout do svého soukromí, byl plachý ve vztahu k ženám a dívkám. Rozbolavělou duší promítal právě do literárních děl. Málokdy se nechal fotografovat, i jinak si připadal vizuálně nepřitažlivý pro své okolí.

Vskutku ojedinělý snímek Pepíka v plavkách na pláži (ovšemže jen v lehátku a s nezbytným retkem a pohárkem vína v ruce se v nestřeženém okamžiku povedl autorovi této stati na zájezdu CKM v roce 1969 na Li-

gurské riviéře. Tehdy byl Josef ještě v dobré náladě, protože cestou tam, v jídelním voze mezinárodního expresu, „probendil“ pašovaných 50 marek za galantní pohostění sličné účastnice zájezdu ... Žel, na zbývající úseky putování, kromě sporého kapesného ve valutách, už neměl. Tehdy se propadal do hlubokých depresí a za jakýkoli alkohol byl ochoten směnít nárok na běžnou předplacenou stravu: pořídil si cedulku v italštině, němčině a francouzštině, na které zdvořile žádal, zda za hodnotu jídla mu mohou poskytnout stejnou protihodnotu v „tekutém stavu“. Většinou mu všude vyhověli ... A ostatní účastníci zájezdu se zřeknutím části svých porcí postarali, aby tak úplně nehladověl ...

Dokázal být štědrý i vděčný. Ještě léta poté, co byl Josef Podaný - nadějný prozaik, publicista, novinář, ale také důvěřivý přítel, obětavý kamarád a citlivý člověk - za svou angažovanost v letech Pražského jara a také v pohnutých srpnových událostech 68. roku - zostuzen a vyobcován normalizátory z Čs. rozhlasu, setkával jsem se s ním náhodně v odlehlých teritoriích města, které miloval. Zamezení veřejné publicity (1971) ho trápilo a životní obzory se zúžily: prodavač v zeleninovém stánku, pak korektor v tiskárnách Mír a Lidové demokracie (1975) byla už jen závěrečná epizoda, kterou - snad - reflektoval pro zamýšlené články a reportáže, až někdy ...

Lepších časů se už nedožil - nešťastně zesnul ve věku nedožitých 55 let. Parte mu nikdo v rozhlase nevystavil. Psal se teprve rok 1987.

PhDr. Rostislav Běhal

František Hon

* 6. 11. 1922

Kdokoli vzpomene na Františka Hona, vybaví se mu v myslí pivo. Byl jeho přesvědčeným vyznavačem. Ale nesázel do sebe sklenici za sklenicí. Ctěl jenom „plzeňské zásadité!“, mluvil o něm s obdivem, a v pravý čas je vychutnával jako lék s vírou, že jenom ono uchrání věčně zdraví a svěžest všech zaživacích orgánů.

Ale už vážně: Byl poslán do rozhlasu v r. 1963 - v době, kdy zrovna přítuhlo - jako tzv. „kádrová posila“, tj. dělnický kádr, který měl nahradit ve funkci šéfredaktora publicistiky, příliš svobodomyšlného Jiřího Rumla. Vyučený kovodělník z kladenské Poldovky měl tehdy za sebou už 13 let redaktořiny v Rudém právu a 4 roky šéfredaktorování Zemědělských novin. Ty, kdo ho vyslali, ukrutně zklamali. Znal život a sotvaže zjistil, že redakcím publicistiky nejde o nic jiného, než zobrazovat ho pravdivě bez falešného přikrašlování a účelových floskulí, postavil se na jejich stranu. Hájil

† 1974(?)

právo na kritiku ztrnulého plánování a na úvahy o ekonomických reformách, postavil se za „problémové pořady“ zemědělské redakce i za výboje redakce sociálně politické. Byl pyšný na svou redakci a vezl se s ní na stejné vlně. Sám se přidával občasnými komentáři.

Charakteristická jsou pro něj slova adresovaná v noci na 21. srpna Miloši Markovi: „Co tady vůbec děláš? Ty sem přece už nepatříš!“ Franta Hon už do rozhlasu patřil.

Normalizace znamenala i pro něj konec žurnalistické práce. Od r. 1970 jste ho mohli potkávat na pražských ulicích jako údržbáře pouličního osvětlení. Zemřel prý v roce 1974. Prý na žaludek ... Pivo ho tedy zradilo?

Pro svou poctivost, bodrost, pravdivilovnost a pevnost zaslouží, aby se na něj nezapomnělo.

Mgr. Eva Ješutová

PhDr. Rostislav Běhal

* 22. 11. 1922 Bratislava

† 17. 7. 2007 Praha

Ještě před několika málo týdny jsem o medailonku měla zcela jinou představu. Měl být vlastně připomenutím jeho dlouholeté záslužné práce u příležitosti 85. narozenin. Měla jsem v úmyslu položit oslavenci několik olázek. Osud nakonec rozhodl jinak.

Se jménem Rostislava Běhala jsem se poprvé setkala před více než čtvrtstoletím při své práci v rozhlasovém archivu, tehdy sídlícím v Přerově nad Labem. Bylo to v místnosti, pro kterou se užívalo označení sklípek a sloužila k uložení rozhlasových prohibit. Na regálech tam v dobré společnosti leželo několik kartonů označených zcela nepříhodně Pozůstalost Dr. Běhala. Později jsem zjistila, že jako pozůstalost označovali ti, kteří za normalizace nahradili vyhozené profesionální archiváře, veškeré materiály převzaté po vyhození jejich původců. Navzdory tomu, že většina z nich žila. Mnohem později jsem se dostala k uspořádání těchto materiálů. Za léta práce v archivu mi rukama prošlo mnoho podobných „pozůstalostí“, ale tahle byla zvláštní. Vše bylo založeno velmi pečlivě a přehledně, na řadě materiálů byly drobným písmem učiněny věcné poznámky, případně pokyny pro vyřízení. A také záběr byl obrovský. To vše nasvědčovalo tomu, že jde o velmi akurátního, až pedantického člověka s velkými nároky na sebe i ostatní. Navíc s nesmírným rozhledem a detailní znalostí rozhlasového prostředí. Osobně jsem se s PhDr. Rostislavem Běhalem seznámila až po listopadu 1989, kdy byl jedním z tzv. osmašedesátníků, kteří se do rozhlasu vrátili. A když se naplno začal věnovat rozhlasové historii, nemohli jsme se minout. Záhy po svém návratu do rozhlasu předal do rozhlasového archivu řadu materiálů z let 1968-69, které významně doplnily dochované materiály. Vedle oficiálních materiálů předal i své cenné osobní postřehy a poznámky.

PhDr. Rostislav Běhal se narodil 22. 11. 1922 v Bratislavě. Vystudoval obchodní akademii v Praze a poté pokračoval na VŠ obchodní. Studia ekonomie nedokončil. Vysokoškolské studium absolvoval už jako zaměstnanec Čs. rozhlasu v l. 1956-60 na Filosofické fakultě UK v Praze a zakončil je rigorosem v r. 1964.

Před nástupem do Čs. rozhlasu prošel několika zaměstnáními, která jakoby již předurčovala jeho budoucí působení. Pracoval např. v podniku Mikroфона (pozdější Tesla Strašnice) či Tesla Lanškroun, kde přispíval i do závodních časopisů. Jako novinář také spolupracoval se sportovním oddělením Mladé fronty.

Do Čs. rozhlasu v Praze nastoupil v r. 1952 jako ekonomický redaktor, na čas se stal vedoucím redaktorem Besedy Rozhlasových novin. V letech 1958-61 byl zástupcem hlavního redaktora politického vysílání a od r. 1962 zastával funkci náměstka ústředního ředitele pro program. V období tzv. pražského jara patřil k umírněnějšímu křídlu a svou rozvahou zabránil mnohdy ostrým střetům mezi zastánci různých názorových platform. Ve vypjatém období 21. srpna zastupoval ústředního ředitele Z. Hejzlara. Z tohoto titulu byl pozván k ministru spojů K. Hoffmannovi (paradoxně bývalému ústřednímu řediteli Čs. rozhlasu a svému nadřízenému), aby zajistil

odvysílání zprávy obhajující okupaci země armádami pěti zemí Varšavské smlouvy. R. Běhal to odmítl, a tak následovalo známé vypnutí vysílačů na příkaz K. Hoffmanna. (Schůzka u K. Hoffmanna měla svou dohru po téměř 40 letech, kdy byl PhDr. Běhal opakovaně předvoláván jako svědek v procesu s K. Hoffmannem). Pro účast na demokratizačním procesu 1968 byl R. Běhal z funkce náměstka odvolán a na následující 2 roky byl odsunut do studijního oddělení. V roce 1970 byl propuštěn a téměř dvacet let pracoval jako skladník v Mototechně. Po rehabilitaci pracoval v letech 1990-91 jako redaktor na historii ČRo.

Během svého redaktorského působení v rozhlase připravoval reportáže z průmyslu, ekonomické pořady, reportážní pásma a pracoval i jako reportér na první spartakiádě. Rád pracoval metodou pásem slova a hudby i pro literární redakci (Nedělní hodinky, např. Velký trampský potlach, Dějiny jedné továrny aj.). V 60. letech se systematicky zabýval především programovou skladbou, prosazoval diferenciaci programů a výzkum poslouchavosti.

V letech 1956-57 byl členem stálého výboru Mezinárodní rozhlasové univerzity (URI) v Paříži; v letech 1961-68 působil jako externí pedagog na fakultě osvěty a novinářství UK v Praze.

Je autorem řady odborných studií v Novinářském sborníku i v Rozhlasové práci, zpracoval Vývoj české rozhlasové reportáže 1923-38, Soupis přenosů, aktuálních událostí, reportážních přenosů a rozhlasových reportáží z Prahy, Brna a Moravské Ostravy od 18. 5. 1923 do 19. 3. 1938. Z jeho dalších teoretických prací připomeňme alespoň Programové bloky, nový typ pořadu či nový charakter rozhlasového programu? či The role of radio broadcasting in modern life, the prospects of development of radio, cooperation between radio and television.

Po r. 1989 se plně soustředil na historii rozhlasu, které se věnoval již během svého zaměstnání. Je autorem sborníku Kdo je kdo v 70leté historii Českého rozhlasu, ze kterého dodnes čerpají nejen rozhlasoví zaměstnanci potřebné údaje o významných osobnostech. Jen málokdo tuší, v jakých podmínkách strávil stovky hodin nad studiem materiálů v rozhlasovém archivu.

Z lidí, které jsem měla možnost poznat, byl R. Běhal největším a nejkompexnějším rozhlasovým historikem. Po celá léta pečlivě shromažďoval vědomosti ze všech oblastí rozhlasové činnosti. Udivoval nás svými rozsáhlými a detailními znalostmi. Kdykoli jsme v historii rozhlasu narazili na bílé místo nebo se prameny různily, zavolali jsme „našemu Rostovi“ a téměř vždy nám pomohl. A když jsme v roce 2001 přišli s plánem na knihu o rozhlase, byl pochopitelně jedním z prvních, které jsme oslovili. Nejenže neodmítl, ale ujal se nejobtížnější kapitoly, období 50. let. V té době už měl vleké zdravotní problémy, dvakrát byl dokonce hospitalizován a obávali jsme se nejhoršího. Nakonec vše překonal a rozsáhlá publikace Od mikrofonu k posluchačům byla dokončena. Naše vztahy ovšem nebyly jen idylické.

Právě kvůli krácení textu jeho kapitoly došlo k velkému konfliktu, protože měl pocit, že jsme jeho přepečlivě zpracovaný text - dovolím si citovat - „zrubali sekerou“. A dodával, že my toho máme ještě hodně před sebou, ale pro něj je tato kniha poslední, co napíše. Bohudíky nebyla. Nakonec po přečtení celé knihy uznal, že krácení textu prospělo. A když Týdeník Rozhlas otiskl mnou zpracované kapitoly o poválečné historii rozhlasu, potěšilo mě, že prvním, kdo text ocenil, byl právě dr. Běhal. Jeho bývalá a moje pozdější kolegyně Jitka Chrtková mi občas říkala, že jsem „snad ještě větší hnidopich než Rosta“, což jsem ovšem chápala jako uznání. V posledních letech byl nejpilnějším přispěvatelem rozhlasové revue Svět rozhlasu, kde publikoval řadu Opravníků historických omylů a medailonků významných rozhlasových osobností, z nichž řadu osobně velmi dobře znal. Nebál se pustit ani do ožehavých témat. I medailonky kontroverzních či negativních osobností dokázal zpracovat mistrně a s obrovským nadhledem. A vždy stručně, svižně a výstižně, což pramenilo mj. z jeho rozsáhlé erudice. Rozhlas byl jeho celoživotní láskou. Po celá léta udržoval kontakty s bývalými spolupracovníky. Nikdy neopomněl popřát jim k narozeninám a potěšit je drobným dárkem, ani popřát do nového roku.

Kromě rozhlasu měl ještě jednu velkou lásku - irské teriéry. A jakkoli byl přísný a důsledný a těšil se všeobecnému respektu, u psích členů rodiny to nefungova-

lo. Měla jsem příležitost se o tom osobně přesvědčit. V době, kdy jsme připravovali publikaci k 80. výročí rozhlasu, nesla jsem mu domů nějaké materiály. Dostalo se mi bouřlivého psiho uvítání, obě psi dámy se předháněly v projevech psi přízně a dožadovaly se mé neustálé pozornosti. A páníčkovo vlídné napomínání a okřikování zcela ignorovaly. Když později o obě fenky krátce za sebou přišli, hodně jej to bolelo. Před nástupem do nemocnice, kde se měl podrobit v podstatě banálnímu zákroku, jsem s ním telefonovala. Připadal mi nějak optimističtější. A když náš rozhovor přerušilo zaštekání, důvod byl zřejmý. Nadšeně mi vyprávěl, že šťastným řízením osudu se jim vrátilo jedno ze štěňat jejich fenky.

Pobyt v nemocnici se prodlužoval. Necelý týden před smrtí jsem od něj dostala devítistránkový dopis, ve kterém se omlouval, že momentálně není schopen pracovat na medailoncích, o které jsme jej požádali pro Svět rozhlasu. I když hospitalizace byla dlouhá a musel velice trpět, přesto nepodléhal skepsi a uvažoval o budoucnosti. Z tónu jeho dopisu jsem cítila odhodlání a optimismus. Krutě jsem se mýlila. Zemřel 17.7.2007 v Praze. Zpráva o jeho smrti nás všechny, kteří jsme s ním dlouhá léta spolupracovali, velmi zasáhla. Jeho obrovské vědomosti a zkušenosti získané za půl století budeme všichni citelně postrádat.

Za celoživotní záslužnou práci pro rozhlas navrhla Rada Českého rozhlasu v letošním roce R. Běhala na státní vyznamenání.

PhDr. Ivan Ruml

Vzpomínka na Olgu Jelínkovou

* 1. 12. 1932

Psát o kolegyni, která vás deset let učila rozhlasovou abecedu, je kupodivu přetěžká záležitost. Pokud si osvojíme některé dobře fungující principy, předávané z generaci na generaci, po čase si je zcela přivlastníme a stanou se naší součástí. Proto si musím nejdříve položit otázku, nakolik budu psát o sobě a nakolik o Olze Jelínkové.

Především to byla dáma s velkým Dé, žena do nepohody, člověk, který o překážkách nemluví, ale překonává je. Byla vždy ke každému laskavá a zdvořilá, třebaže si to svým jednáním nezasloužil. Když jsem přišel v roce 1983 do Československého rozhlasu, byl jsem postaven před poněkud delikátní úkol. Spočíval v tom, že Olga šéfovala redakci hudební publicistiky a vzdělávání, tzv. Há-Pé-Vé, avšak nesplňovala pro tuto funkci v době normalizace jeden základní předpoklad. Kupodivu nebylo to ani dosažené vzdělání, ani rozhlasová praxe. Olga Jelínková byla po roce 1970 vyškrtuta ze strany a po komunistických prověrkách se stala personou non grata.

To zneužívali různí ambiciózní kolegové a stále se ptali, kdy už tato osoba odejde konečně z rozhlasu a zaštitovali se přitom mocnými příbuznými. Do této situace jsem já přišel z Četky, s červenou legitimací v kapse, mladý nadějný soudruh. A tak se stalo, že během 14 dnů jsme si s Olgou Jelínkovou vyměnili židle. Já se z rychlokvašeného „řadáka“ stal šéfem a Olga se zařadila mezi ostatní redaktory. Navíc pokaždé se mě z vyšších stranických orgánů ptali: „musí tato soudruž-

† 13. 9. 1999

ka, která už vlastně není soudružkou, setrvávat v pracovním svazku s Československým rozhlasem?“ Vždy jsem říkal, že musí. Má takové zkušenosti a schopnosti, že není za ni náhrada. Paní Jelínková připravovala tehdy velmi náročné stáčené pořady, z nichž asi mnozí pamatují na skvěle vystavěné Echo.

Předesílám však, že Olga o těchto strategických tazích věděla a souhlasila s tím, abychom byli vyměněni. Ostatně byla to ona, kdo mne oslovil na jedné tiskové konferenci v Národní galerii. Zeptala se mně tehdy, zda bych nechtěl pracovat v hudební redakci Československého rozhlasu a to tak, že bych zakrátko dělal jejího šéfa. Souhlasil jsem s tím jen za předpokladu, že mi bude ve všem pomáhat a bude ke mně vždy upřímná. Necítil jsem, že mám dost zkušeností, abych vedl třináctičlenný kolektiv. O rozhlase jsem nic nevěděl. Tak jsme se naoko vyměnili - já chodil na všechny dlouhotrvající porady a stranické aktivity, kde postupně uvadalo moje mládí, Olga kontrolovala tvorbu programů, psala za mě nekonečná hlášení a hodnocení, v nichž jsme nesměli opomenout stranickou angažovanost a pochopitelně „lásku“ k Sovětskému svazu. Vše mělo přesné kapitoly a pečlivě se hlídalo, zda se nic nevynechalo.

Příznám se, že jsem se celou tu dobu strašně bál. Děsil jsem se okamžiku, kdy to divadélko jednoho krásného dne praskne. Moji příbuzní - chartisté (Jiří a Jan Ruml, Jiřina Hrábková) - mezitím procházeli českými žaláři, výslechy na vnitru a já jsem v teple šéfoval paní, které jsem mohl jako neobratný kandrdas, obrazně ře-

čeno, stěží zavázat boty. Věděla o tom všechno. Učila mne nebát se. Ale kdo mohl vědět, co si všemocná StB usmyslí. Zatím si s námi hrála, jako kočka s myší. Strach je totiž silná motivace.

Vypěstovali jsme si postupně téměř vztah syna a matky. Navíc Olga Jelínková byla velice podobná mé mamince, jen snad byla o něco větší. Paní Jelínková mě učila stříhat pásy na starém Jansenu (možná kolím jméno starobylé stříhačky, která už dávno měla být v Národním technickém muzeu), natáčel na „křumpoláckém“ magnetofonu Uher, kde se úzkostlivě musela hlídat šňůra od mikrofonu, protože při sebemenším záchvěvu vydávala otřesné rány. Pamatuji si, že jsem šel jednou kamsi natáčet a vrátil jsem se s tak špatným materiálem, že se to nedalo do zadané reportáže včlenit. Paní Jelínková se na mě vlídně usmála a řekla, že to je její chyba, protože měla jít poprvé se mnou. Domluvili jsme tedy novou schůzku, Olga se chopila mikrofonu a já pozoroval rafičky, aby nám nepřeletěly do červeného pole. Navíc jsem v té době opravdu neměl. Byla to velká škola, jak Olga vedla rozhovor, kladla zajímavé otázky, reagovala na odpovědi. Naučila mě rozhlasové pravidlo číslo jedna. „Poslouchej především, co druhý říká, abys vzápětí nepoložil otázku, na kterou zpovídáný už před dvěma minutami výstižně odpověděl.“ Pravidlo číslo dvě: „Natoč vždy tolik materiálu, který můžeš v reportáži využít. Pro tříminutový rozhovor, nemusíš natáčet půlhodiny, co s tím pak budeš u stříhačky dělat.“ Jsou to velké pravdy, jako ta, že rozhlas není pro mlčenlivé. To mě naštěstí Olga nemusela učit, protože jsem od přírody výřečný dost. Zato mě naučila pracovat s hudbou, kdy ji stahovat nebo jak vstoupovat na motiv.

Přál bych každému, aby při prvních rozhlasových krocích měl tak zkušenou, trpělivou a vnímavou učitelku. V dnešní době se spíše pěstuje diskontinuita, pohrdá se zkušeností a starší kolegové jsou vnímáni tak, že by už co nejdříve měli odejít a nám mladým a nadaným nezacítali. Za nás tomu tak nebylo, a to ne proto, že v čele komunistické strany stála banda ješitných gerontofilů. Prostě se věřilo, že se i po škole musí člověk nejdříve něco naučit. Dlouhá etapa byla věnována výchově redaktora, a jak známo, chybami se člověk nejlépe učí.

Olga Jelínková však nebyla z těch, kteří by se bránili v rozhlasové práci nějakým novotám. Naopak. Byla vždy na čele všech pokusů posunout rozhlasové řemeslo o něco dál. Byla při zavádění živého vysílání, telefonátů posluchačů do vysílání (byla jednou z autorek dodnes vysílané Telefonotéky), pomáhala mi, když jsem živě vysílal z pařížské Musicory /hudební výstava s výraznou účastí Francouzského rozhlasu/ krátce po sametové revoluci, sama vedla živě vysílané přestávkové besedy z divadel a koncertů.

Myslím si, že ve veškeré lidské činnosti nezáleží na tom, jak jste staří. Vždy tvrdím, že kdo je neschopný a líný jako mladý, bude špatný vždy a nikdy nic nedokáže. A naopak kdo svůj talent rozvíjí a stále hledá nové cesty, nikdy profesně nezestárne. Plně to platí o Olze Jelínkové, která nikdy na sobě nepřestala pracovat a vždy se zamýšlela nad tím, jak lépe natočit reportáž, vystavět pořad, napsat působivý komentář. Navíc měla jednu vzácnou vlastnost. Měla ráda mladé lidi, neházela jim klacky pod nohy a nesmála se zlomyslně začátečnickým chybám. Kolik takových lidí jste za svou kariéru na svém pracovišti potkali? Olga Jelínková patřila mezi ty, o nichž říkáme, že jsou jedni z mála.